

LBRIS

We know
books

Mirela Vladimira Olteanu

Îndrăgostiți în Bucureștiul de altădată

– Vol. 4 –

LETRAS
Promovăm autorii români

Dedic acest volum prietenei mele Mari, ale cărei experiențe personale din tinerețe m-au inspirat. Parte din paginile următoare sunt scrise, de asemenea, în amintirea colegului nostru drag, Eugen, ucis în tentativa a părăsi ilegal România socialistă.

Personajele și evenimentele din această poveste sunt imaginare. Orice asemănare cu realitatea este firească dar neintenționată.

Capitolul 1

După întoarcerea la mama, primele zile au trecut una după alta, neînsemnate, irosite, ca și cum n-ar fi fost. Picături anonime de timp, legate între ele cu fir subconștient de noapte. Deșteptat, serviciu, Școala de Pictură. O rutină nouă, nedorită, și fără sens. Trăiesc ca într-un vis urât revenirea în apartamentul sinistru și friguros, și în fiecare seară adorm spontan, ca-ntr-un leșin, cu capul prăvălit pe pernă. Mă ascund în somnul care îmi oferă, cu puțin noroc, șansa retrăirilor plăcute. Încerc să evadez în dorințele neîmplinite, pretinzând că nu s-a schimbat nimic, apoi mă trezesc cu stupoare la realitatea tragică.

Refugiul meu împotriva tristeții funcționează, ajutându-mă să nu văd mobila patetică din jur și să nu simt gerul care în ciuda celor două reșouri care funcționează continuu, se instalează din ce în ce mai sigur în casă. Nu îndrăznesc să pun și radiatorul în priză, măcar până în Decembrie. Să văd ce zice factura de electricitate și atunci voi putea estima mai bine câtă căldură îmi pot permite.

În zilele când nu am cursuri dorm douăsprezece ore, cu întreruperi pentru medicație și încălzit mâncarea mamei. Îi dau pastilele cu religiozitate, din patru în patru ore. Când nu sunt acasă vine tanti Leo, tocmai din Bucureștii Noi. Nu mi-a lăudat sacrificiul de a mă muta iar acasă. I se pare firesc, și poate are dreptate.

Fiindcă nu mi-am adus lucrurile înapoi, dorm îmbrăcată în niște pantaloni vechi, cu pulover și căciula cu care am fost cândva la Sinaia, trasă bine pe urechi. Somnul mă apară și de singurătatea cronică în care mă scufund, mă ține la adăpost de depresia pe care o care simt dându-mi târcoale, flămândă. Spre ușurarea dar și dezamăgirea mea, Paul nu m-a

căutat. Ocolesc cât pot gândurile legate de el și viața noastră din ultimii doi ani, pentru a nu o lua razna.

Am încercat să citesc, dar este imposibil. Sunt în stare să privesc aceeași pagină minute întregi și să repet trei rânduri de zeci de ori fără să înțeleg nimic. Programul la televizor este exasperant, plictisitor, și nu reușește să îmi capteze atenția mai mult decât o carte. Fantezia mea bogată se risipește aiurea în toate direcțiile, ducându-mă inevitabil încotro nu trebuie. Nu mi-am căutat nici o prietenă să mă plâng, încercând să evit pe toată lumea. Nu vreau să dau explicații, drept care mă conving singură că nu simt nevoia să mă văicăresc la nimeni. Doar Profesorul m-a sunat ieri, asigurându-se că nu am renunțat la examenul pentru carnet. Când i-am confirmat că îl aduc pe Liviu acasă de vineri, fiindcă mi-am luat sâmbăta liberă pentru aceasta ocazie, mi-a propus să ne ia cu mașina pe amândoi, de dimineață, și nu am găsit în mine puterea să-l refuz.

Îl aștept pe Sergiu la Restaurantul Bucur, în barul de jos, la o cafea. Nici prin cap nu îmi trece să îl chem la mine pentru a vedea adevărata stare a lucrurilor. Nu cred că de jenă, pentru că nu este vina mea. Presupun că cel mai puternic factor a reticenței mele de a-l avea ca musafir este dorința de a îmi păstra sărăcia și amărăciunea doar pentru mine. De a nu le împrăștia în public, de teama că i-aș putea contamina pe cei dragi.

Liviu soarbe zgomotos cu paiul un Café Frappe pe care i l-am comandat, din care a curățat deja frișca până la ultimul strop. Îi atrag atenția cu un ghiont să se potolească, și mă încrunt la el. Nașul intră ezitant în local, căutându-ne din priviri, și mă strânge în brațe ciufulindu-i părul cu căciulă cu tot celui mic, care i-a încolăcit genunchii.

“Laura, Laura, domnița mea necăjită...” murmură el din suflet, fără să îmi dea drumul.

“Ai timp să bei o cafea sau întârziem?”

“Ajungem în douăzeci de minute, pot bea și eu una cu voi...”

Își trage mânușile de pe degete cu gesturi scurte, își descheie paltonul elegant din stofă de cămilă, și ia loc la masa joasă, aceeași la care stătusem

cândva cu Nico să ne certăm. Cât de departe mi se pare ziua aceea. Cât de multe s-au întâmplat de atunci...

“Dacă te-ai supărat pe Paul, sper să nu mă excluzi și pe mine din viața ta,” începe el cu un zâmbet tentativ pe buze.

“Mama nu s-a supărat pe Paul!” intervine fiul meu contrariat.

“Liviu... Nu te amesteca în discuția celor mari!” îl pun la punct fără să ridic tonul, apoi mă întorc spre Profesor.

“Nu m-am supărat pe Paul...”

“Nu am spus și eu același lucru?!” se bagă iarăși puștiul.

“Liviu!”

Sergiu dă din umeri zâmbind, în semn că nu vom putea lamuri prea multe cu cel mic de față.

“Ai citit ceva de Mario Puzzo? Sau te-am mai întrebat?” mă întrebă el, în aparență fără legătură cu subiectele curente.

“Da, și-am spus că am citi doar *Nașul*, mai de mult...”

“Am și altele, dar în engleză, dacă ești dispusă. *The Sicilian, Omerta...*”

Mă uit la el descurajată. Să îi spun că nu sunt în stare zilele acestea să-mi perfecționez cunoștințele de limbi străine? Că puțin îmi pasă de istoria tumultoasă a Italiei...?

“*Sicilianul* este despre un personaj adevărat, un haiduc de al nostru din anii '40. Mi se pare modelul perfect după care se modelează mintea lui Paul. Poate îl înțelegi mai bine dacă o citești. A fost cartea lui preferată.”

Mi-a stârnit interesul, în ciuda voinței mele.

“Nu știi la ce îmi poate fi de folos, dar am să încerc... Din păcate, nu îmi vine în cap nici o eroină care să îl ajute pe el să priceapă ce este în capul meu.”

“Când a aflat că nu mai divorțezi după ce ai fost la Suceava, a fost deziluzionat. Furios pe el însuși pentru că a avut prea multă încredere în propria lui putere de seducție. I-ai creat impresia că ești departe de a îl iubi cât își imagina el.”

“Profesore, sigur că îmi termin divorțul, dar voi introduce o acțiune nouă, doar cu zece la sută din preț, fiindcă este încarcerat. Doar că a intervenit boala mamei și acum nu mă mai pot gândi la altceva.”

“Asta nu i-a spus nimeni.”

“Evident.”

“Dacă voi nu comunicați...”

“Eu sunt de vină?! Am și eu *omerta*-ua mea!”

Sergiu râde cu tristețe.

“Laura, sper să vă împăcați. Sunteți o pereche atât de frumoasă împreună...”

“Ce este *omerta*?” întreabă Liviu, atent la ce spunem noi.

“Ceva rău! Este atunci când ții secret tot ce gândești sau ce vrei să faci, și din cauza asta pot apărea neînțelegeri serioase...”

Explicația vine de la Sergiu și nu cred că aș fi putut-o pune în cuvinte mai potrivite. Puștiul dă din cap cu seriozitate, în semn că a priceput. Aș vrea să îl trag mai mult de limbă, remarcând că de la temerea că eu și Paul nu facem un cuplu sortit reușitei, acum pare a se fi răzgândit, dar sunt prea apatică să mă mai entuziasmez de schimbarea opiniei lui și abandonez ideea. Ne-am terminat cafelele și nașul nu mă lasă să plătesc. Camaro-ul ne așteaptă lângă gardul restaurantului, pe Poenaru Bordea, și alături de el sunt câțiva copii care se uită cu interes la marca străină de automobil, din câte știu singurul model din tot orașul.

Nu am nici un chef de examen. Dacă nu mai stau în Cristian Tell, nici nu vād a cui mașină aș mai putea conduce. Dar trebuie să termin ce am început. Să scap și de încercarea aceasta. Suntem aproape de garajul ACR-ului când Profesorul îmi spune fără să se uite la mine, ținându-se atent de volan...

“Să știi că Paul mi-a povestit ieri de Nicole și mi-a jurat că a fost sincer cu ea.”

“Mă bucur că măcar cu ea poate fi sincer,” răspund eu abrupt.

“Vreau să știi ce mi-a spus. I-a mărturisit că nu poate să o iubească pentru că este îndrăgostit de tine. Și ea a fost de acord să se căsătorească

doar pentru a-l ajuta să plece din țară. Evident, cu speranța că în timp... poate te va uita el.”

Ceea ce spune Sergiu mă doare și mai mult. Strâng din dinți și nu fac nici un comentariu. Instructorul mă așteaptă lângă mașina galbenă. Milițianul examinator este și el prezent. Mă alătur grupului de șase persoane care așteaptă, toți bărbați, în afară de mine. M-am obișnuit deja cu aspectul acesta și poate începe chiar să-mi placă. Vreau instinctiv, competitiv, să dovedesc că sexul slab este mai tare decât cred alții.

Completăm partea teoretică într-o încăpere rudimentară din clădirea fără etaj de lângă poligon. Nu mai simt nici o mândrie personală că am luat din nou punctajul maxim. Cunosc deja pe dinafară toate variantele de întrebări și răspunsuri. Probele de îndemânare la volan le fac fără greșală, în timpul reglementar. Ofițerul ne cercetează scurt pe toți, apoi decide să înceapă cu mine, fiind singura reprezentantă a ‘sexului frumos’, cum zice el. Înghesuie în spate încă trei tipi, se așază pe locul pasagerului, și îmi face semn să pornesc.

În aer se simte emoția celorlalți, ca un miros de transpirație care trădează frica. Mă simt degajată ca niciodată, imună la teama de a pica. Faptul că nu îl am lângă mine pe nebunul de la ACR care să urle la fiecare mișcare a mea, mă încântă, inspirându-mi o încredere neobișnuită în forțele proprii. Lipsa de importanță a carnetului, prin comparație cu tragediile mele personale, este covârșitoare. Fie că îl iau sau nu, tot în apartamentul mamei mă voi întoarce, singură.

Demarez și îi urmez instrucțiunile, schimb vitezele fără ezitare, virez, opresc la stopuri, fac parcare laterală, dau cu spatele, întorc din trei mișcări. Nu ratez nici un semn de circulație, nu fac nici o greșală, nu dau în nici o baltă.

“Trageți pe dreapta, domnișoară. Ați trecut,” spune milițianul, calm.

Continuăm plimbarea pe traseu cu fiecare din ceilalți candidați, pe rând. Nici unul dintre ei nu apucă să meargă mai mult de un minut. Ori nu se încadrează în limita de viteză, ori fac altă trăsnaie care îl irită pe individul în uniformă. Ne întoarcem la locul de plecare, eu ușurată, ceilalți mohorați. Nașul mă trage spre el într-o jumătate de îmbrățișare, încântat.

“Acum ai înțeles de ce te-am dat pe mâna instructorului acela?” dă el cu satisfacție din cap. “Tu ești un șofer înăscut, ai talent, dar dacă exersai cu mine și nu cu el... Nu ai fi fost atât de relaxată cu milițianul.”

Mă uit la el cu reproș. Deci m-a chinuit zece ore în mod deliberat?!

“Am dreptate?” insistă el păstrându-și zâmbetul șiret.

Îl pup pe obraz cu recunoștință. Da, bineînțeles că a știut exact ce face. El, care interpretează și ghicește atât de corect reacțiile celorlalți.

“Vrei să luăm prânzul undeva, să sărbătorim?” propune el.

“Îmi pare rău, îți mulțumesc și pentru invitație, și pentru că m-ai adus... Dar trebuie să fiu la unu acasă să îi dau îi mamei medicamentul. Deja este târziu...”

“Te înțeleg, Laura. Nu-ți fă griji, putem să ieșim în oraș altă dată, după ce se face mama ta bine. Ajungem la timp, ai să vezi. Vrei să conduci tu? Acum ai carnet.”

Dau din cap în semn că ‘nu’ și mă așez lângă el din nou pleoștită, spre dezamăgirea lui Liviu care spera că va sta el în față dacă sunt eu șofer. Scurta bucurie a victoriei a trecut. Ne îndreptăm iarăși spre casă...

După ce termin corvoada cu pastilele, dau o fugă la magazinele de la Blocul Turn, pe rând, să văd ce pot face de mâncare. La Carne este cam gol, dar la Alimentara din capăt, spre Parcul Tribunalului, unde se vând mezeluri, găsesc cârnați acceptabili. Ieri, în drum spre casă, am cumpărat o varză din piață, drept care sunt aproape convinsă că am tot ce îmi trebuie. Petrec în bucătărie următoarele două ore, și începe să miroasă a viață și bunătați. Am adăugat cimbru și bulion în mâncare, și aroma care se ridică din cratița cu capac electric, pe post de cuptoraș, este apetisantă.

Mama are două vase din acestea, minune, identice, gătind în ele de când mă știu, orice. Eu de ce nu aș fi în stare?! În a doua am turnat macaroane fierte, amestecate cu zahăr, vanilie, coajă de lămâie, toate resturile de brânză din frigider, și laptele mai vechi, care se acrise. Până și bolnava mea a adulmecat că se întâmplă ceva bun în apartamentul nostru.

“Ce faci acolo, Laura?” se aude vocea ei pierită.

Dar în tonul ei mi se pare că detectez o undă de anticipație.

“Budincă de paste cu brânză...”

“E dulce?” vrea fiul meu să știe.

“De obicei... tot ce este cu vanilie are și zahar,” glumesc eu.

“Nu ai de învățat, Laura? Ai să ai timp o viață întreagă să faci gospodărie...”

Așa spune întotdeauna când vede că încerc să fac ceva util prin casă.

“Mami, cred că viața aceea a început deja. E mult mai ieftin și mai gustos dacă gătesc eu decât să cumpăr de-a gata!”

“Lauraaaa!”

Tresar. Asta este vocea Silviei! Alerg la fereastra din camera mea și o deschid mai repede decât mă credeam în stare. Mi-a fost dor de ea! Și nu este singură, ci cu Ștefan! Ce bine îmi pare!!!

“Unde-i copilul? Adu-ne copilul să-l plimbăm, că ați stat destul în casă!” comandă el în glumă. A început să învețe la Academia Militară cum se dau ordine, nu degeaba își pierde atâta timp acolo, aproape zilnic...

“Ce faceți atâta gălăgie?!” râd eu, uitând pe moment de toate necazurile. “Venim imediat. Zece minute!”

Varza este gata și o las unde este, cu cratița scoasă din priză. Și budinca. Suntem încălțați și încotoșmăniți în timp ramburs și îi spun mamei că mă întorc într-o oră și jumătate, să o hrănesc și să îi dau medicamentele. Coborâm val-vârtej. Mezinul îl ridică pe pici în slăvi prinzându-l de subsuori, și îl urcă pe umerii lui, cum făcea Paul. Silvia mă ține strâns la pieptul ei generos, legănându-mă ușor, cu milă.

“Micule, micule...”

“Gata!” declară Ștefan. “Acum nu te mai gândești la nimic trist cât ești cu noi, ai înțeles?”

“Să trăiți, am înțeles!” salut eu militărește, aproape cu veselie. Venirea lor neașteptată mi-a ridicat brusc moralul. Totul pare dintr-o dată scăldat în altă lumină. Chiar și așa, doar în jumătatea formației noastre din trecut.

“Am ieșit cu nevestele la plimbare...” își arată soțul Silviei dinții albi, jovial. “Pardon! Cu nevasta și... cumnata.”

Sunt cât pe aci să pic iar în butoiul cu melancolie dar prietena mea îmi ia vorba din gură, menținând atmosfera jucăușă cu care am început.

“Cum îți explici că odrasla este... a cumnatei?”

“Un accident al naturii!”

“Mare trăsnit ești!” îl cert eu, dar cei câțiva pași pe care i-am făcut lângă ei mă fac deja să răsufiu mai ușor. Greutatea din piept se ridică...

“Dacă-ți place. Altul mama nu mai face!”

Ce dor îmi era de rimele lui! Dar nu vreau să îmi aducă aminte de Giovanna.

“Silvia, ai slăbit sau mi se pare?”

Zâmbește cu vizibilă satisfacție, alintându-se și făcând o piruetă. Ștefan o tachinează.

“La câte două aspirine în fiecare seară să transpire, și în loc de cină bea Silutin.”

“Vrei să spui că tu nu ești în stare să o faci să transpire în fiecare seară?”

“E...! Nu sunt chiar ca frate-meu!” recunoaște el, dar continuă repede, fără a îmi da timp să regret cum petrecream fiecare noapte, cu doar o săptămână în urmă. “Văd că tu pierzi mai repede din greutate fără să asuzi. Atârnă paltonul pe tine,” observă critic, la adresa mea.

Apoi se cabrează ca un armăsar năvălaș și nechează de se aude până la Blocul Turn, să îl distreze pe Liviu.

“La cinci trebuie să fiu înapoi, să îi dau mamei de mâncare și pastiluțe,” cobor eu din nou la realitate.

“Dăm un ocol de cartier și atât.”

“Ați mâncat? Am făcut papa bun...”

Lui Ștefan nu trebuie să îi faci de două ori invitație la masă, și grăbește deja pasul, promițând că la întoarcere gustă neapărat. La Restaurantul Bucur face la dreapta și la Parcul Tribunalului din nou, pe Strada Artei. Ajungem pe Imigrantului, unde este școala la care am mers cândva și eu, și Silvia, și i-o arătăm cu mândrie. Casele vechi, cu ferestre înguste de

parter, la nivelul trecătorilor de pe trotuar, aliniază drumul vechi, pietruit. Aici era o bătrânică care ne cunoștea pe toți, și când ieșeam de la ore ne trata cu covrigi și bomboane. Atunci trebuia să mă ridic pe vârfuri pentru a ajunge la pervazul ei. Și prietena mea își aduce aminte.

Acum, bătrâna cred că s-a dus fiindcă geamul este acoperit pe dinăuntru cu ziare îngălbenite și nu pare să mai locuiască cineva acolo. Cotim la stânga, pe bucata din Strada Antim paralelă cu ulița mea, apoi din nou la dreapta, pe Cazarmii.

“Ce mai face Gelu? Ai mai vorbit cu el?” abordează Silvia un subiect mai sigur.

“Nu...” recunosc fără entuziasm. “De când cu mama, dacă nu mă caută cineva pe mine, eu mi-am pierdut inițiativa. Și nu știe că m-am mutat iar aici.”

“Îmi pare tare rău, Laura. Lasă că o să se facă bine. Dar ce, când își revine tanti Natalia vii și tu înapoi, doar nu te-ai întors de tot aici!?”

Oftez din fundul sufletului, fără s-o contrazic. Sunt altele, care nu se mai îndreaptă. Dar nu vreau să stric dispoziția nimănui, mai ales pe a mea, miraculos de înviorată după atâtea zile negre. Intrăm iarăși pe strada copilăriei mele, prin capătul opus. Aproximarea de casă alungă bucuria ultimei ore. Urcăm cu toții și în mod surprinzător, ușa este încuiată. Ștefan nu așteaptă invitație specială și întinde o labă, ciocănind de câteva ori de mă tem să nu cadă zăvorul pe care l-am prins la loc, provizoriu. Îl prind de braț, oprindu-l.

“Băi! Mama e mioapă, nu surdă! Strâmbă-Lemne! Scoli toți vecinii!”

Silvia chițcăie auzind referința la personajul din basmele cu care am crescut. Se pare că atrasă de mirosurile din bucătărie, bătrâna mea s-a sculat din pat, inspectând ce am făcut acolo. Ne deschide cu zâmbetul ei timid, fiindcă mi-a auzit vocea. Oare se simte mai bine după tratamentul din ultimele patru zile? Își face efectul antibioticul...? Nu am curaj să sper cu adevărat, dar de felul meu sunt optimistă.

“Mami, îl ții minte pe fratele lui Paul, Ștefan? Silvia știi cine e...”

“Da, Laura, sigur...” se tupilează mama spre cameră, bătând în retragere.

Știu că nu îi plac musafirii de obicei, dar mi-te în situația prezentă.

“Stai liniștită că vin să îți aduc mâncare și medicamentul. Noi rămânem în bucătărie,” o asigur eu din urmă, așezând farfuriile pentru toată lumea.

“Vai, cum puteți să stați în frigul asta?!” se zgribulește prietena mea fără să își dea jos mici măcar fularul de la gât. “Trebuie să faci ceva. Nu ziceai că ai luat un radiator, mai de mult?”

“Am să îl pun și pe ăla la treabă... Dar încă nu am idee cât mă costă curentul, pe lună.”

“Laura, chiar te muți aici, înapoi?!” se uită Ștefan neîncrezător la mine.

“Cel puțin deocamdată, cât trebuie să fie cineva cu mama. Măcar ea are nevoie de mine... Fratele tău și așa se însoară.”

“De ce vorbești așa? De când ai plecat tu, parcă e turbat.”

Mă prefac indiferentă și rece.

“În cazul ăsta sper să nu mă muște. După ce mâncăm, dacă stați voi cu puștiul, aș da o fugă la vilă să mai iau câte ceva din haine...”

“Sigur că stăm!” se repede Silvia. “Dar nu aici... Ne ducem să bem o sticlă de vin la Bucur și lui îi luăm ceva dulce.”

Până o conving pe mama să înghită o porție din care nici Filip nu s-ar fi saturat, și să îi dau medicamentul, ceilalți s-au ghiftuit bine și Ștefan întredeschide fereastra să fumăm. Liviu, care a căpătat îndrăzneală în prezența lui, aruncă în el cu un burete de vase care îi trece pe lângă cap, căzând în curtea interioară.

“Zice lumea că aici e casă de nebuni!” râde Silvia. “Zboară obiecte neidentificate pe geam...”

“Bine că nu zboară oameni!” își fâlfăie mezinul brațele la care fiul meu chițcăie din tot sufletul, amuzat la culme.

“Liviu! Să nu te mai văd că arunci cu lucruri în cineva! Nu ți-e rușine?!” îl cert eu cu gura plină de varză și cârnăț, din care abia am apucat să iau prima îmbucătură și deja mi-a trecut apetitul. De când am plecat din Cristian Tell nu mai simt foamea, nici măcar dimineața. De obicei, prima senzație a zilei era golul din stomac, și îmi aduc aminte

cum îl bombăneam în joacă pe Paul, că amorul este mai important pentru el decât hrana...

Dau brusc cu mâna imaginară peste fragmentul de gând și mă duc să îi promit mamei că nu lipsesc mult, întorcându-mă precis la timp pentru următoarea Penicilină. Apoi ieșim cu toții. Ei intră la Bucur, eu continui în grabă pe Calea Victoriei. Ajung mai repede pe jos. Am să iau autobuzul la întoarcere, fiindcă voi fi încărcată.

Ferestrele de deasupra garajului mi se par triste, întunecate și lipsite de animație. Nu cântă muzica, nu trânteste nimeni nimic, nici măcar pisoiful nu se vede. Înăuntru este cald și bine, fără nici o schimbare. Șevaletul meu este la locul lui, tablourile, magnetofonul și pick-up-ul lui Paul. În fiecare colț al camerei sunt amintiri dragi care îmi sfâșie inima. O, Doamne, cât de ușor mi-ar fi dacă s-ar lăsa mama adusă aici, unde avem apă fierbinte și tot ce trebuie... Pe de altă parte, m-aș împiedica mereu de iubitul meu, ceea ce m-ar durea cumplit.

Îmi adun lenjeria, încălțăminte, tot ce am de iarnă, îndesându-le până la refuz în singura mea geantă de voiaj. În ciuda voinței mele, lacrimi calde îmi alunecă pe obraji, picând printre lucruri, fără a le putea opri. În sacul cu steagul Italiei arunc diverse mărunțișuri, și cartea pe care o citeam când am plecat, *Tunelul*, de Juan Pablo Castel.

În roman, personajul principal își explică crima săvârșită, de ce și-a ucis iubita. Crezusem că pot pătrunde ‘logica lipsită de logică’ a geloziei extreme, dar n-am reușit până-acum. Mai am câteva pagini și tot n-am putut înțelege. Eu nu l-aș omorî pe Paul, chiar dacă se hotărăște să își petreacă tot restul vieții cu Nicole. Sau cu Elena, sau cum le mai chemă pe celelalte. Îi doresc sincer să fie fericit, cu aleasa inimii lui. Chiar dacă îmi rupe sufletul azi, mâine, și cine știe pentru cât timp...

Telefonul mă face să tresar violent și ridic cu resemnare receptorul. Este Profesorul care mă cheamă la el. Îmi sare inima din loc, și fug derapând la cotitură și sărind pe trepte. Până la ușa lui îmi conștientizez reacția, chiar dacă nu vreau s-o admit nici față de mine însămi. Sper să îl văd pe Paul, și când dau numai de nașul meu, singur în salon, sunt dezamăgită până-n măduva oaselor. Și ușurată, simultan. Sergiu mă cercetează interogativ, cu calm.